На темы зъ Хейяма.

(Зъ перського).

1.

Ты знаєшъ, серденько: життє
Дає намъ тугу разъ-у-разъ,
А на кинци й сама душа
Якъ стій одлыне геть изъ насъ.

Сидаймо жъ онъ на морижку,
Зазнаймо скилькысь днивъ утихъ,
Покы новитній морижокъ
Ще не прорисъ изъ насъ самыхъ.

2.

Мене впевняють: „Буде пекло,
Ба є й тепера".—
Не вирьмо, серце, сій промови:
Брехня й хымера.

Колы бъ уси пишлы до пекла,
Хто п'є й кохає,
То взавтра бъ, наче на долони,
Спустило въ раи!

Digitized by Google

3.

На дво̀ри весна. Поручъ мене—кохана.
У неи, мовъ въ гурыи, станъ.
Є кварта вына,—дакъ його попываємъ,
А збоку хвылюється ланъ.

На дечыю думку, се—погань, мерзота,
А я вдовольняюся вкрай.
Бодай я зробывся гыдчійшый одъ псюкы,
Колы хочъ згадаю за рай!

4.

Серце-серце! кров'ю обкыпаешъ
Ты зъ лыхои доли,
И що-дня, що-дня тебе шматують
Все новитни боли.

На кинци жъ кинцивъ душа одлыне
Изъ мойого тила...
Такъ на вищо жъ ты, душе, до мене
Въ тило прылетила?!

5.

Маєшъ вроду, любый подыхъ,
Гарна въ тебе кожна рыса;
Маєшъ лычко, якъ тюльпанчыкъ,
Станъ—неначе въ кыпарыса.

А не звисно: за для чого жъ
Той Маляръ талановытый
Оздобывъ тебе такъ гарно
Въ тлиннимъ царстви сього свиту?

Digitized by Google

6.

По надъ берегомъ течійкы
Пышно квитчаться зилля́.
Ты бъ гадавъ, що то й не квиты,
А сміється янголя.

Не топчите ихъ зневажно:
Кожна квитка проросла
Зъ праху вродныци, що въ неи
Щичка, мовъ тюльпанъ, цвила.

7.

Якъ насъ не було ще,—такъ само свитало,
Такъ само й смеркалось;
Такъ само вертилося небо. Такъ само
Усе видбувалось.

Поволи жъ ступай, бо не порохъ ты топчешъ
Своєю ногою,—
Ты гарній красуни отсе наступаєшъ
На око п'ятою.

8.

Черезъ те, що я родывся,
Свиту корысты немає,
Та й на тимъ, що я помру,
Свитъ ничого не зыскає.

И даремне я извидкысь
Хочу видповидь дистаты:
На що тра мени було
И родытысь, и вмираты?

Digitized by Google

9.

Такъ! що діється на свити,—
Все не зъ нашого бажання.
Ну й навищо жъ маты въ серци
Всяки замыслы й змагання?

Разъ-у-разъ мы мусымъ тоскно
Промовлять самы до себе:
„Ще прыйты мы не поспилы,
А одходыты вже треба!“

А. Крымськый.

Зъ Абуль-Аля.

1.

И чого се той ганчаръ
Такъ зневажно топче глыну?—
Винъ не думає, що самъ
Стане глына за хвылыну!

Може буты, що й горща
Зъ тои глыны зроблять люде.
Хто захоче—зъ ганчара
Йисты буде й пыты буде.

Може хтось и въ дальній край
Схоче горщыка поперты!..
И товктыметься биднякъ
За жыття и—зновъ—по смерты.

2.

Ворожбытъ ворожыть людямъ...
Але жъ винъ немовъ слипый:

Digitized by Google

Має тамъ якуюсь книгу,
Щось вычытує у ній.

Ажъ нудьга на се й дывытысь!
Де жъ винъ може розгадать
Ти рядкы, якыхъ не тямыть
Самъ пысака прочытать?!

Перше винъ пославъ бувъ Мусу...
Дали Иса вчывъ не такъ,
Хочъ такожъ навчавъ одъ Бога...
А Мохаммедъ—зновъ инакъ.

Кажуть люде: „На останокъ
Буде ще пророкъ у насъ:
Всю тоди пизнаємъ правду!..“
Бидни люде! шкода васъ!

Вы жылы учора въ питьми,
Та й сьогодни жывете...
Тилькы жъ годи!... въ нашимъ свити
Не балакаймо про те!

Хочешъ стрилыты дурныцю—
О!—крычы найголоснишъ!
Але схочешъ правду мовыть—
То шепны та й тыхо дышъ...

А. Крымсьный.